

Méontologie a relativnost jsoucího

Jedním z nezdůvodněných předpokladů, vlastně předsudků tradiční filosofie je mylný předpoklad, že cokoli, co můžeme poznat a o čem můžeme uvažovat, musí být buď jsoucí nebo nejsoucí – a nic mezi tím. Ve skutečnosti „míra“ (či spíše „povaha“) jsoucího bývá různá, což znamená, že „jsoucna“ mohou někdy být „jsoucnější“ a jindy méně jsoucí (a třeba také poznatelnější a jindy méně poznatelná). A kromě toho musíme respektovat také to, že jsou nejspíš i různé druhy jsoucnosti (jinak bychom upadli zase do jiného omylu, totiž že jsoucnost je měřitelná a tudíž i kvantifikovatelná; tak jako byl kdysi rozpoznán podobný omyl, totiž že jsoucnost by byla kvalitou, je třeba rozpoznat i tento omyl, totiž že by byla kvantitou (něčeho jinak stejného). Ostatně mnohé záleží na tom, co vlastně pro nás znamená „být“, jakož i co znamená „být poznatelný“, neboť také chápání tzv. „poznatelnosti“ záleží na tom, kdo co za poznatelné považuje a jaké prostředky poznávání bere v úvahu. (Jde mi především o to, zda předpokladem poznatelnosti a poznávání je „jsoucnost“ chápaná jen předmětně, nebo zda je za „jsoucí“ uznáno i to, co předmětné není nebo dokonce ani být nemůže.)

(Písek, 151122-1.)